

И самодиви въ бѣла премѣна
 Чудни, прекрасни, пѣсенъ поемнатъ,
 Тихо нагазватъ трева зелена
 И при юнака дойдатъ та седнатъ.
 Една му съ билки раната върже,
 Друга го прѣска съ вода студена,
 Трета го въ уста цѣлуне бърже,
 И той я гледа — мила, засмѣна.
 — „Кажми ми, сестро, де ѝ Караджата,
 Де е и мойта вѣрна дружина?
 Кажми ми, пакъ ми вземи душата —
 Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!“
 И плеснатъ съ ржце, па се прегърнатъ
 И съ пѣсни хвъркатъ тѣ въ небесата —
 Летятъ и пѣятъ, дорде осъмнатъ,
 И търсятъ духа на Караджата.
 Но съмна вече, а на Балкана
 Юнакътъ лежи, кръвта му тече, —
 Вълкътъ му ближе лютата рана
 И слънцето пакъ пече ли, пече!

Хр. Ботевъ.

На прощаване.

9.

Бавно

Не пла- чи, май- ко, не тж- жи, че ста- нахъ
 а- зи хай- ду- тинъ, хай- ду- тинъ, май- ко,
 бун- тов- никъ, та те- бе кле- та о- ста- вихъ

Не плачи, майко, не тжжи,
 Че станахъ ази хайдутинъ,
 Хайдутинъ, майко, бунтовникъ,
 Та тебе клета оставихъ (2)
 За първо чедо да жалишъ.